

Cuprins

Prolog	7
1. Octave Coirentin	20
2. Anissa	29
3. George	34
4. Sami	41
5. Macey	46
6. Hakim	53
7. Nelek	57
8. Copil din flori	61
9. Oasis II	66
10. Sunt eu împotriva fratelui meu	72
11. Oasis I	76
12. Nașterea	82
13. In Ekker	88
14. Taourirt Tan Afella	98
15. <i>Li-lbiyyá</i>	106
16. Pierre Messmer și Gaston Palewski	109
17. Béryl	114
18. Hoggar	118
19. <i>Tesseract</i>	121

20. Cortul negru	131
21. Bila și pucul	138
22. Abrielle	148
23. Proiectul	158
24. Agathe	167
25. Emeraude	175
26. <i>Kbit erroub</i>	183
27. Améthyste	188
Epilog	197

— Focosul a declanșat ceas, ne-a spus. Puteai să-ți reglezi secundarul după el. Imediat după ce pământul a început să tremure, a izbucnit și jerba de flăcări dinspre munte. Vâlvătăile au țâșnit direct spre noi, de parcă ne căutau. Messmer a țipat ca o fetiță când le-a văzut, noroc că focul s-a și stins imediat, altfel cred că făcea un atac de panică.

Că Nelek fusese primit în loja spectatorilor de rang înalt m-a surprins și nu prea. Unde altundeva ar fi trebuit să stea un fotograf dacă nu acolo unde erau vedetele zilei?

Nu mai ședeam pe acoperiș acum, când purtam discuția asta, ci înăuntru, în camera lui George, la lumina unui bec.

— Mai rău e că norul a continuat să se îngroașe ore întregi după explozie, a mai zis, cred că ați văzut asta și de aici. Am contaminat zona până la o sută cincizeci de kilometri spre est. Topitura a curs cât a curs și s-a oprit, dar fumul părea că nu se mai termină.

— Fum? a întrebat George.

— Nu fum... adică, nu știu. Praf radioactiv, vapori, naiba știe ce-a scormonit explozia aia nucleară în fundul pământului. Tot ce era mai ușor s-a ridicat în aer și vântul le-a dus. Acum sunt peste tot. Și e de rău.

„Nu, zău“, m-am gândit, „de parcă noi nu înălțăm de trei zile un gard“. O sută cincizeci de kilometri... oare cât vom merge cu stâlpii ăia nenorociți?

Ultima țigară pe care o mai aveam a fost aprinsă. De data asta eu am refuzat.

— Se știe cumva de ce a cedat izolarea tunelului? m-am băgat într-un târziu.

Polonezul a tăcut câteva clipe, de parcă ar fi cântărit dacă să ne spună sau nu. Apoi s-a aplecat peste masă, dând ușor deoparte scrumiera:

— Haideți să vă zic adevărul. Oricum l-ați fi aflat, sunteți și voi oamenii lui Corentin, așa că de ce să nu vi-l spun eu? Mai sunt câteva probleme de rezolvat și trecem la treaba noastră, nu o să vă mai lăsăm nici pe voi să bateți coclaurii. Deci: oficial, nu se știe exact. Trebuia să pice galeria mai repede și să sufoce damful, dar n-a făcut-o. Asta e varianta pentru presă. Noi știm însă că, de fapt, dopul ăla de beton n-ar fi cedat dacă nu l-ar fi lovit ceva. Ceva al dracului de puternic. Ei, chiar l-a lovit ceva, iar obiectul de care vă zic a fost cubul meu foto!

Cum venise cu jumătate din corp peste masă, cu părul lung atârându-i în lațe peste obraji, prin fața umerilor scheletici, arăta ca un condor care în sfârșit prinsese o pradă, după săptămâni de foame. Și sclipirea ochilor se potrivea imaginii.

— Ce l-a lovit? a pus George întrebarea inevitabilă.

După un fum lung, de parcă încerca să-și facă curaj, Nelek a continuat. Mi-era însă clar că special pentru a ne spune balivernele astea venise, de-aia se și chinuia cu teatrul. Și m-a cuprins o stare de enervare.

— Mai știți ce vorbeam noi acum o săptămână și ceva? Ei, dacă vă vine să credeți sau nu, în termeni simpli, în lume acum se desfășoară două experimente. Detonările nucleare sunt doar zgomotul de fond,

Franța își umflă mușchii, URSS-ul mârâie înapoi, totul e așa cum trebuie să fie. Dar, sub perdeaua de fum, câțiva oameni de știință încearcă și altceva, mult mai ambițios. Caută gaura de vierme, cum vă spuneam. Rușii s-ar putea să fie chiar foarte aproape, dar ei au altă strategie și o să le fie tot mai greu. Ei merg pe mărirea puterii absolute a exploziei. De-aia au înfiorat lumea cu bomba Țar. Noi mergem pe reflexie în spații strâmte, deci putem lucra cu încărcături mult mai mici.

— *Noi?* am întrebat eu, încercând să evidențiez faptul că se includea pe sine în ceva atât de... conspirativ, ca să nu spun altfel.

M-a ignorat.

— Corentin nu e militar. Totuși, el conduce show-ul. Îi raportează direct lui Bertrand Goldschmidt. Țsta e un fel de Oppenheimer al francezilor, un superfizician și pe deasupra și un manager decent. Totuși, multe dintre responsabilități i le-a pasat moșului. Nu vi se pare suspect? Și de ce credeți că a venit și Palewski cu Messmer? Vă spun eu, proiectul lui Corentin e adevărata miză pentru Ministerul Cercetării. Armata îl susține pe omul acela pentru că poate să facă arme atomice și asta e perfect pentru ea, iar el știe că fără bugetul Ministerului Apărării nu poate mișca nimic, deci acceptă situația. Și s-a potrivit și că acum politica e mai complicată pentru teste nucleare de suprafață, deci cele de subteran sunt acceptabile pentru militari. Iar lui Corentin exact de-astea îi trebuie, pentru că poate ține toată energia aia enormă într-un spațiu foarte strâmt, multiplicând-o prin reflexii în

pereți. Până îndeplinește condițiile de amorsare a găurii de vierme.

George a pufnit:

— Din câte îmi amintesc eu, gaura de vierme era o abstracțiune matematică. E o soluție specială speculativă a ecuației de câmp a lui Einstein. În termeni practici, ar însemna o atingere înafara spațiului a două puncte din spațiu, nu? Deci, pentru o gaură de vierme ai avea nevoie să rupi spațiul, efectiv. Iar asta nu se întâmplă decât în găurile negre.

Polonezul nu a ascultat decât ultimele cuvinte.

— Și cu ce ne ajută pe noi găurile negre? Cu nimic. Pentru că sunt foarte departe și nu avem cum ajunge la ele. Dar dacă mai ții minte, există în teoria relativității o corelație directă între masă și energie. Găurile negre rup țesătura spațiului și timpului adunând enorm de multă masă într-un spațiu finit. Noi încercăm să facem același lucru eliberând o cantitate enormă de energie într-un spațiu finit. Într-unul foarte, foarte mic. Teoria lui Corentin spune că energia bombelor noastre nucleare ținută în cotloanele acelea e suficientă pentru a face breșe mici, cât să se poată strecura pe acolo obiecte de dimensiunea, să zicem, a unei capsule spațiale. Poate chiar mai mult.

— Dacă ar fi așa, nu s-a lăsat nici George, atunci și stelele simple ar crea breșe, nu? Că doar stelele sunt, în esență, explozii nucleare care durează miliarde de ani.

Pe masă erau trei pahare cu apă. Țin minte că în toate s-au stârnit valuri concentrice de-ndată ce Nelek a lovit cu palma în tăblie.

— Și de unde știi că nu creează în miezul lor breșe? Ce unelte avem să le studiem în profunzime? Sovieticii chiar sunt convinși că stelele ascund găuri de vierme și în ideea asta s-au înfipt chiar mai adânc decât le face bine. De-aia măresc puterea exploziilor, de-aia experimentează cu fuziunea hidrogenului.

Dar să revenim la ale noastre: ideea lui Corentin e ca în primă fază să arunce o privire dincolo. Doar să intre, să prindă un instantaneu, apoi să iasă cam în același loc, unde l-o arunca inerția din hiperspațiu. Pentru asta a avut nevoie de mine, ca să-i construiesc un dispozitiv optic. Iar eu am proiectat o cărămidă fotografică. Nu știu cum altfel să-i spun, practic e un bloc de film foto învelit într-o carcasă de oțel masiv, cu care ar trebui să surprindem imagini cvadridimensionale, printr-un mecanism similar celui prin care pe filmul plan imprimi instantanee din lumea tridimensională. Film peste film, perfect lipite unul pe altul, până iese ca o cărămidă, cum vă spun. Pentru că el crede că *tunelul* trece printr-un hiperspațiu cu patru dimensiuni.

Ei, chestia asta intră într-un batiscaf din oțel înalt aliat, cu scuturi ceramice, împreună cu o bobină și cu un ansamblu de alte câteva cuburi care ar trebui să funcționeze ca o cameră obscură cvadridimensională când trece dincolo, ca un *tesseract* obscur, dacă vreți. Batiscaful acesta stă lângă bombă, iar în momentul în care încărcătura nucleară detonează, țuști! e absorbit în gaura de vierme care apare spontan acolo. Dar, cum gaura de vierme nu se poate menține decât pe perioada în care eliberarea de energie

e în desfășurare, imediat după ce fuziunea nucleară încetează e tras înapoi în realitatea noastră. Ceea ce e bine, noi nu avem nevoie decât de un instantaneu. Dar aici e și partea rea, că-n realitatea noastră, dacă nu intervenim cumva asupra lui, nimerește în mijlocul infernului. Ca să nu se întâmple asta, chiar în momentul detonării trebuie să-i imprimăm o viteză.

Am rămas cu gurile căscate. El a râs.

— Hei, nici eu nu înțeleg cum se întâmplă ceva de genul ruperii complexului spațiu-timp, dar nu înțelegerea mea contează, ci a lui Corentin. La prima încercare, la Agathe, s-a recuperat ceva din ce s-a trimis. Știm că a revenit ceva, știm și unde, deci principiul funcționează. Mai departe, e doar o problemă de calcule de finețe.

— Deci zici că a *și mers* toată povestea asta? m-am trezit scuișând întrebarea cu năduf, deși aș fi vrut s-o spun ironic.

Pentru că prea trecuse rapid de la „Corentin crede“ la „s-a recuperat“ și începea să mă irite cu stilul ăsta al lui de a ne testa credulitatea.

— Mecanismul de recuperare a funcționat. Atâta știu. Prost, dar a funcționat. De două ori. Haideți să vă mai explic: în galerie, în jurul focosului se montează o superbobină. Aceasta se alimentează cu câteva miimi de secundă înainte de detonare. În capsulă, sau batiscaf, sau cum vreți să-i spuneți, care stă și el tot lângă focos, există altă bobină, legată în scurtcircuit. Curentul care începe să treacă prin bobina mare induce un curent și prin bobina interioară, iar câmpurile magnetice se resping, accelerând capsula chiar